POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)

z dnia 3 grudnia 2008 r.*

W sprawie T-227/06

RSA Security Ireland Ltd, z siedzibą w Shannon (Irlandia), reprezentowanej przez B. Conwaya, barrister, oraz S. Daly, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez X. Lewisa oraz J. Hottiaux, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 888/2006 z dnia 16 czerwca 2006 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej (Dz.U. L 165, s. 6),

* Język postępowania: angielski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),

w składzie: J. Azizi, prezes, E. Cremona (sprawozdawca) i S. Frimodt Nielsen, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

Nomenklatura Scalona

1 Rada, dla potrzeb stosowania Wspólnej Taryfy Celnej oraz w celu ułatwienia sporządzania statystyk w zakresie handlu zewnętrznego Wspólnoty i innych polityk wspólnotowych dotyczących przywozu i wywozu towarów, przyjmując rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej

i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie Nomenklatury Scalonej"), ustanowiła wyczerpującą nomenklaturę towarów będących przedmiotem przywozu i wywozu we Wspólnocie (zwaną dalej „Nomenklaturą Scaloną"). Nomenklatura ta znajduje się w załączniku I do wskazanego rozporządzenia.

2 W celu zapewnienia jednolitego stosowania Nomenklatury Scalonej we Wspólnocie Komisja wspierana przez komitet przedstawicieli państw członkowskich (zwany dalej „Komitetem Kodeksu Celnego"), może przyjąć szereg środków, wymienionych w art. 9 rozporządzenia w sprawie Nomenklatury Scalonej. Do środków tych zalicza się w szczególności możliwość przyjęcia przez Komisję rozporządzeń w sprawie klasyfikacji taryfowej poszczególnych towarów w Nomenklaturze Scalonej [art. 9 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia w sprawie Nomenklatury Scalonej].

3 W chwili przyjęcia rozporządzenia Komisji (WE) nr 888/2006 z dnia 16 czerwca 2006 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej (Dz.U. L 165, s. 6, zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem") pozycje taryfowe 8470, 8471 i 8543 Nomenklatury Scalonej miały następujące brzmienie:

— pozycja 8470: „[m]aszyny liczące i kieszonkowe maszyny z funkcjami liczącymi do zapisu, odtwarzania i wyświetlania danych; maszyny do księgowania, frankowania, maszyny do wydawania biletów i podobne maszyny, wyposażone w urządzenia liczące; kasy rejestrujące […]";

— pozycja 8471: „[m]aszyny do automatycznego przetwarzania danych i urządzenia do tych maszyn; czytniki magnetyczne lub optyczne, maszyny do zapisywania

zakodowanych danych na nośnikach danych oraz maszyny do przetwarzania takich danych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone";

— pozycja 8543: „[m]aszyny i aparatura, elektryczne, wykonujące indywidualne funkcje, niewymienione ani niewłączone gdzie indziej w niniejszym dziale".

Wiążące informacje taryfowe

4 Na podstawie art. 11 ust. 1 i art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1, zwanego dalej „kodeksem celnym"), w zmienionym brzmieniu, podmioty gospodarcze mogą uzyskiwać od organów celnych wiążące informacje taryfowe (zwane dalej „WIT"). Są to informacje dotyczące klasyfikacji taryfowej określonych towarów, które wiążą te organy w odniesieniu do osoby wnoszącej o wydanie WIT lub osoby, której udzielono takiej informacji.

5 Zgodnie z art. 12 kodeksu celnego:

„1. Organy celne wydają, na pisemny wniosek i w sposób określony zgodnie z procedurą Komitetu, [WIT] lub wiążące informacje dotyczące pochodzenia.

[…]

4. Wiążąca informacja jest ważna przez okres sześciu lat, licząc od daty jej wydania w przypadku informacji taryfowej […].

5. Wiążąca informacja traci ważność, gdy:

a) w przypadku informacji taryfowej:

i) w konsekwencji wydania rozporządzenia staje się sprzeczna z ustanowionym w ten sposób prawem;

[…].

Data, z którą wiążąca informacja traci ważność, w odniesieniu do przypadków, określonych w i) i ii), jest datą publikacji wymienionych decyzji […];

[…]

6. Osoba, której udzielono wiążącej informacji, która traci ważność zgodnie z ust. 5 lit. a) ii) lub iii) lub lit. b) ii) lub iii), może posługiwać się nią dalej przez okres sześciu miesięcy od daty publikacji lub powiadomienia, pod warunkiem że zawarła, na

podstawie wiążącej informacji i przed wydaniem odpowiednich przepisów, wiążące i ostateczne umowy kupna lub sprzedaży towarów. Jednakże w przypadku produktów, dla których wymagane jest, przy dokonywaniu formalności celnych, przedstawienie świadectwa przywozowego, wywozowego bądź świadectwa o wcześniejszym ustaleniu refundacji, zamiast okresu sześciomiesięcznego uznawany jest okres ważności tego świadectwa.

W przypadku określonym w ust. 5 lit. a) i) i lit. b) i) rozporządzenie […] mo[że] określać termin, w którym stosuje się przepisy akapitu pierwszego […]".

6 Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 (Dz.U. L 253, s. 1) w zmienionym brzmieniu stanowi:

„W przypadku [WIT] organy celne państw członkowskich niezwłocznie przesyłają do Komisji następujące informacje:

a) egzemplarz wniosku w sprawie udzielenia [WIT] […];

b) egzemplarz udzielonej [WIT] […];

[…].

Wspomniane dane przekazywane są za pomocą środków elektronicznych”.

7 Artykuł 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93 stanowi:

„W przypadku istnienia rozbieżnych wiążących informacji:

— Komisja, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela państwa członkowskiego, wpisuje tę pozycję do porządku dziennego komitetu, do dyskusji na posiedzeniu, które odbędzie się w następnym miesiącu lub, gdy w najbliższym miesiącu posiedzenie takie się nie odbędzie, na najbliższym posiedzeniu,

— zgodnie z procedurą komitetu Komisja przyjmuje środki zapewniające jednolite stosowanie […] nomenklatury […] możliwie najszybciej i w ciągu sześciu miesięcy po terminie posiedzenia, o którym mowa w tiret pierwszym”.

Okoliczności powstania sporu

8 Skarżąca RSA Security Ireland Ltd jest spółką prawa irlandzkiego, która wytwarza, dokonuje przywozu i wprowadza do obrotu na obszarze Wspólnoty Europejskiej urządzenie zabezpieczające pod nazwą „RSA SecurID authenticator” w dwóch podstawowych formach, w formie tzw. „karty kredytowej” i w formie tzw. „breloka do kluczy”.

9 W dniu 8 lutego 2001 r. Irish Revenue Commissioners (irlandzki organ ds. skarbowo-celnych, zwany dalej „IRC"), wydał, na wniosek skarżącej, WIT klasyfikującą produkt skarżącej do podpozycji 8473 30 10 00 Nomenklatury Scalonej. W informacji tej produkt opisano w następujący sposób: „[Jest to] mechanizm zabezpieczający transakcje internetowe, [który] składa się z wyświetlacza ciekłokrystalicznego (LCD), obwodu drukowanego (PCB), układu scalonego (IC) / mikrosterownika, kondensatora oraz baterii guzikowej. Wszystkie [te] elementy umieszczone są w plastikowej obudowie".

10 W dniu 1 grudnia 2003 r. IRC poinformował skarżącą, iż Komitet Kodeksu Celnego, Wydział Nomenklatury Taryfowej i Statystycznej (zwany dalej „komitetem ds. nomenklatury") postanowił, że produkt powinien być prawidłowo zaklasyfikowany do kodu CN 8543 89. Dlatego, w celu zastosowania się do decyzji tego komitetu, IRC wycofał wiążącą informację taryfową z dnia 8 lutego 2001 r. ze skutkiem natychmiastowym i zastąpił ją w dniu 8 kwietnia 2004 r. nową wiążącą informacją taryfową, klasyfikującą sporne urządzenie do podpozycji taryfowej odpowiadającej kodowi CN 8543 89 95 99. Nowa wiążąca informacja taryfowa opisuje produkt w następujący sposób: „[Jest to] urządzenie zabezpieczające do komputera, [które] składa się z ekranu ciekłokrystalicznego (LCD), obwodu drukowanego oraz baterii, umieszczone w obudowie plastikowej albo w obudowie mającej formę karty kredytowej. Po zaprogramowaniu zapewnia ono zabezpieczenie dostępu do systemu komputerowego w chwili podłączenia poprzez identyfikację i uwierzytelnienie użytkownika".

11 Z uwagi na fakt, iż stawka celna jest znacząco wyższa dla pozycji 8543 niż dla pozycji 8473, skarżąca wniosła odwołanie od klasyfikacji IRC do Revenue Appeal Commissioners (irlandzkiego organu odwoławczego w sprawach skarbowo-celnych, zwanego dalej „AC").

12 Decyzją z dnia 10 października 2005 r. AC przychylił się do odwołania, orzekając, iż prawidłowa klasyfikacja spornego produktu w świetle zasad interpretacji i klasyfikacji kodeksu celnego powinna być ustalona poprzez odwołanie się do jego obiektywnych

cech charakterystycznych oraz właściwości, a w szczególności do tego, iż produkt ten oblicza i wyświetla liczby pseudolosowe. Z tych względów AC postanowił, iż produkt powinien zostać zaklasyfikowany jako maszyna licząca objęta pozycją 8470 10 00 00.

13 Ponieważ decyzja AC skutkowała unieważnieniem wiążącej informacji taryfowej wydanej w dniu 8 kwietnia 2004 r., IRC poinformował o tym Komisję. Następnie IRC postanowił nie zaskarżać tej decyzji przed Superior Courts of Ireland (najwyższe sądy Irlandii). Decyzja AC w przedmiocie klasyfikacji spornego produktu stała się więc ostateczna według prawa irlandzkiego.

14 W konsekwencji skarżąca zażądała od IRC zwrotu uprzednio uiszczonych należności celnych za towary przywiezione na podstawie wiążącej informacji taryfowej z dnia 8 kwietnia 2004 r. Pismem z dnia 27 października 2005 r. IRC w sposób formalny odwołał tę wiążącą informację taryfową zgodnie z decyzją AC z dnia 10 października 2005 r., klasyfikującą sporny produkt do pozycji 8470 10 00 00.

15 W dniu 15 listopada 2005 r. Komisja skierowała do komitetu ds. nomenklatury pismo z IRC dotyczące „klasyfikacji taryfowej informatycznego urządzenia zabezpieczającego znanego jako »SecuriD authenticator (digipass)«”. Wniosek ten został poddany analizie w toku szeregu posiedzeń komitetu.

16 Pismem z dnia 9 marca 2006 r. IRC poinformował skarżącą, iż komitet ds. nomenklatury omówił wycofanie wiążącej informacji taryfowej na skutek decyzji AC z dnia 10 października 2005 r. oraz że Komisja, po zaaprobowaniu projektu aktu przez komitet ds. nomenklatury, ostatecznie przyjęła rozporządzenie klasyfikujące sporny produkt do podpozycji 8543 89 97 Nomenklatury Scalonej. W liście elektronicznym

z dnia 23 czerwca 2006 r. IRC powiadomił skarżącą o publikacji zaskarżonego rozporządzenia, wskazując, iż jest to rozporządzenie, do którego IRC odwoływał się w swoim piśmie z dnia 9 marca 2006 r.

17 Załącznik do zaskarżonego rozporządzenia określa klasyfikację spornego produktu w następujący sposób:

Opis towarów	Klasyfikacja (kod CN)	Uzasadnienie
(1)	(2)	(3)
Urządzenie zabezpieczające przeznaczone do uzyskiwania dostępu do rekordów przechowywanych w pamięci maszyny do automatycznego przetwarzania danych (ADP). Składa się ono z wyświetlacza ciekłokrystalicznego (LCD), zespołu obwodów drukowanych oraz baterii zamkniętych w obudowie z tworzywa sztucznego, która może być przypięta do kółka na klucze. Urządzenie generuje sekwencję numerów sześciocyfrowych, specyficznych dla danego użytkownika i umożliwia użytkownikowi dostęp do rekordów przechowywanych w pamięci maszyny ADP. Urządzenie to nie może być podłączone do maszyny ADP i działa niezależnie od takiej maszyny.	8543 89 97	Klasyfikacja jest wyznaczona przez reguły 1 i 6 Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz brzmienie kodów CN 8543, 8543 89 i 8543 89 97. Urządzenia nie można zaklasyfikować do pozycji 8470, ponieważ nie ma ono żadnych ręcznych układów do wprowadzania danych, ani nie posiada ono funkcji liczenia w kontekście tej pozycji [patrz: Noty wyjaśniające do HS do tej pozycji]. Nie jest ono możliwe do zaklasyfikowania do pozycji 8471, ponieważ nie jest ono swobodnie programowalne zgodnie z wymaganiami użytkownika [patrz: uwaga 5(A)(a)(2) do działu 84], ani nie jest ono urządzeniem maszyny do automatycznego przetwarzania danych, ponieważ nie można go przyłączyć do jednostki centralnej [patrz: uwaga 5(B)(b) do działu 84]. Urządzenie jest możliwe do zaklasyfikowania do pozycji 8543, ponieważ jest ono aparatem elektrycznym z indywidualną funkcją, niewymienionym ani niewłączonym gdzie indziej.

18 Zgodnie z art. 3 rozporządzenia weszło ono w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, tj. w dniu 7 lipca 2006 r.

19 Pismem z dnia 11 sierpnia 2006 r., w odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji złożony przez skarżącą w dniu 8 sierpnia 2006 r., IRC potwierdził, iż zaskarżone rozporządzenie zaklasyfikowało „»SecurID authenticator« RSA do pozycji 8543 89 97", stwierdzając także, iż od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia unieważnia ono decyzję AC z dnia 10 października 2005 r. oraz że ma ono zastosowanie do spornego produktu zarówno w formie „breloka do kluczy", jak i „karty kredytowej".

Przebieg postępowania i żądania stron

20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 25 sierpnia 2006 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 listopada 2006 r. Komisja, na podstawie art. 114 § 1 regulaminu Sądu, podniosła zarzut niedopuszczalności. Skarżąca przedstawiła swoje uwagi odnośnie do tego zarzutu w piśmie z dnia 8 stycznia 2007 r.

22 W ramach zarzutu niedopuszczalności Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

23 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— oddalenie zarzutu niedopuszczalności;

— ewentualnie, wstrzymanie się od rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności do wydania wyroku, który ma zapaść w sprawie;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia z tego względu, że nie klasyfikuje ono produktu skarżącej w ramach Nomenklatury Scalonej poprzez odwołanie do jego obiektywnych cech i właściwości;

— ewentualnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia z tego względu, że zostało ono wydane z nadużyciem władzy lub naruszeniem istotnego wymogu proceduralnego przez Komisję;

— stwierdzenie, że towar, który ma charakter maszyny do automatycznego przetwarzania danych, powinien zostać zaklasyfikowany do pozycji 8471 Nomenklatury Scalonej;

— ewentualnie stwierdzenie, że istotną cechą towaru jest jego szczególna zdolność do generowania i przetwarzania matematycznych obliczeń określonych przez użytkownika w chwili zakupu oraz że towar powinien być w rezultacie zaklasyfikowany, jako urządzenie liczące, do pozycji 8470 Nomenklatury Scalonej;

— stwierdzenie, że urządzenie zabezpieczające umożliwiające dostęp do rekordów przechowywanych w pamięci maszyny do automatycznego przetwarzania danych lub w inny sposób nie stanowi istotnej cechy towaru;

— nakazanie zwrotu na rzecz skarżącej należności celnych zapłaconych przez nią z tytułu przywozu towaru do Wspólnoty od dnia wejścia w życie zaskarżonego rozporządzenia wraz z odsetkami;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

24 W ramach środków organizacji postępowania Sąd Pierwszej Instancji w piśmie z dnia 4 marca 2008 r. zwrócił się do Komisji z pytaniem na piśmie o przedstawienie określonych dokumentów. Komisja uczyniła zadość temu żądaniu w terminie.

W przedmiocie prawa

25 Zgodnie z art. 114 regulaminu na wniosek strony Sąd może orzec w przedmiocie niedopuszczalności skargi bez rozpoznawania istoty sprawy. Zgodnie z art. 114 § 3 tego

regulaminu, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania w przedmiocie wniosku odbywa się ustnie. W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że po zapoznaniu się z aktami sprawy ma wystarczającą wiedzę, aby orzec w przedmiocie wniosku bez otwierania procedury ustnej.

Argumenty stron

26 Komisja twierdzi, iż zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżącej indywidualnie.

27 Komisja przypomina w pierwszym rzędzie, iż zgodnie z orzecznictwem skarga wniesiona przez jednostkę jest niedopuszczalna, o ile jest skierowana przeciwko rozporządzeniu o charakterze generalnym w rozumieniu art. 249 akapit drugi WE. Komisja twierdzi w szczególności, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem rozporządzenia w sprawie klasyfikacji taryfowej towarów w Nomenklaturze Scalonej nie dotyczą podmiotów gospodarczych indywidualnie, a ich skargi na te rozporządzenia były odrzucane jako niedopuszczalne.

28 Co więcej, jedynie w zakończonej wyrokiem Sądu z dnia 30 września 2003 r. sprawie T-243/01 Sony Computer Entertainment Europe przeciwko Komisji, zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Sony", Rec. s. II-4189, zostało uznane, że rozporządzenie w sprawie klasyfikacji taryfowej dotyczyło podmiotu gospodarczego indywidualnie, a to z uwagi na łączne wystąpienie czterech czynników. „Nadzwyczajne okoliczności" tamtej sprawy nie zostały w niniejszym przypadku wykazane w stopniu wystarczającym dla przyjęcia tej samej konkluzji.

29 Gdy chodzi o pierwszy czynnik, a mianowicie fakt, że u podstaw rozporządzenia, które było przedmiotem ww. w pkt 28 wyroku w sprawie Sony, leżał wniosek o wiążącą informację taryfową złożony przez spółkę Sony i że żaden inny produkt, poza jej konsolą do gier, nie był okazywany ani omawiany podczas postępowania prowadzącego do przyjęcia tego rozporządzenia (ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Sony, pkt 64–66), Komisja twierdzi, iż czynnikowi temu można przypisać w niniejszej sprawie co najwyżej niewielkie znaczenie, a to z uwagi na fakt, iż postępowanie prowadzące do przyjęcia rozporządzenia w sprawie klasyfikacji taryfowej wszczynane jest zawsze z uwagi na trudności wyłaniające się w związku z klasyfikacją określonego produktu. Co więcej, jak skarżąca przyznała w swojej skardze, sporny produkt nie został w sposób szczególny zbadany przez komitet ds. nomenklatury ani nie przedstawiono fotografii tego produktu. Ponadto skarżąca również przyznała, że komitet wziął pod uwagę sytuację podobnego produktu, „Digipass", który był uprzednio klasyfikowany do tej samej pozycji.

30 Gdy chodzi o drugi czynnik, a mianowicie fakt, iż spółka Sony była jedynym podmiotem gospodarczym, na którego sytuację prawną wpływało zaskarżone rozporządzenie w sprawie klasyfikacji taryfowej, a także fakt, iż wynik postępowania przed sądem krajowym zależał od tego rozporządzenia (ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Sony, pkt 68, 69), Komisja zauważa, iż skarżąca nie wykazała istnienia żadnego sporu przeprowadzonego przed sądami krajowymi dotyczącego klasyfikacji spornego produktu, którego rozstrzygnięcie uzależnione byłoby od zaskarżonego rozporządzenia. Co więcej, skarżąca nie jest jedynym przedsiębiorstwem, którego dotyczy sporne rozporządzenie, co w swojej skardze wyraźnie przyznała sama skarżąca, gdyż co najmniej cztery różne przedsiębiorstwa zdolne są do wytwarzania i wprowadzania do obrotu produktów o właściwościach podobnych albo wręcz bardzo podobnych do właściwości produktu skarżącej, a rozporządzenie może wywoływać skutki w stosunku do wszystkich tych producentów. W tym względzie, chociaż wymiana korespondencji z organami irlandzkimi załączona do skargi wykazuje ponad wszelką wątpliwość, iż zaskarżone rozporządzenie ma zastosowanie do produktu skarżącej, to jednak nie wykazuje, by produkt skarżącej był jedynym produktem, którego rozporządzenie to dotyczy.

31 Gdy chodzi o trzeci czynnik, a mianowicie fakt, iż w stanie faktycznym, na tle którego zapadł ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Sony, zaskarżone rozporządzenie dotyczyło w sposób szczególny produktu skarżącej, biorąc pod uwagę fakt, iż załączona była do niego fotografia produktu z logo Sony oraz że nie istniał żaden inny produkt mający identyczne cechy w chwili wejścia w życie tego rozporządzenia (ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Sony, pkt 71–74), Komisja twierdzi, iż nie jest tak w obecnej sprawie.

Zaskarżone rozporządzenie nie zawiera bowiem żadnej fotografii spornych produktów ani żadnego odniesienia do logo, patentu, znaku towarowego lub przysługującego skarżącej prawa własności. Co więcej, skarżąca nie twierdzi, iż przysługiwały jej prawa do patentów opisujących sporny produkt, których wyciągi zostały dołączone do akt, ani by zaskarżone rozporządzenie w jakikolwiek sposób wpływało na prawa do nich. Komisja twierdzi wreszcie, że opis produktu w kolumnie 1 załącznika do zaskarżonego rozporządzenia ma charakter ogólny, oparty na cechach charakterystycznych i właściwościach technicznych spornych towarów, jak również na uzasadnieniu zamieszczonym w kolumnie 3 załącznika oraz że nie można z tego opisu wnosić, iż znajduje on zastosowanie jedynie do produktu skarżącej, która zresztą nie twierdziła ani nie wykazała niczego przeciwnego.

32 Gdy chodzi o czwarty czynnik, Komisja twierdzi, że odmiennie niż spółka Sony, która była jedynym autoryzowanym importerem produktu będącego przedmiotem klasyfikacji dokonanej przez rozporządzenie, którego dotyczył ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Sony, skarżąca nie twierdziła, by była jedynym autoryzowanym importerem spornego produktu.

33 Komisja twierdzi więc, iż żadne z nadzwyczajnych okoliczności sprawy Sony, w której został wydany ww. w pkt 28 wyrok, nie występują w niniejszej sprawie. Z tego względu zaskarżone rozporządzenie określić należy jako środek o charakterze generalnym w rozumieniu art. 249 akapit drugi WE. Tym samym, rozporządzenie to nie dotyczy skarżącej indywidualnie. Komisja przypomina również, iż w świetle orzecznictwa, rozporządzenie w sprawie klasyfikacji taryfowej stosowane jest per analogiam w zakresie, w jakim zbadanie określonego produktu przez komitet ds. nomenklatury dotyczy nie tylko badanego produktu, ale także produktów identycznych lub podobnych.

34 Komisja zauważa wreszcie, że uznanie skargi za niedopuszczalną nie pozbawia skarżącej ochrony sądowej, gdyż skarżąca może podnieść zarzut niezgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia na poparcie skargi wniesionej przed sądem krajowym przeciwko krajowemu aktowi wykonawczemu.

35 Skarżąca nie zgadza się z argumentacją Komisji i twierdzi, iż zaskarżone rozporządzenie dotyczy jej indywidualnie z uwagi na okoliczności faktyczne, które odróżniają ją od wszelkich innych podmiotów gospodarczych.

36 Skarżąca twierdzi, że zgodnie z wyrokiem z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Plaumann", Rec. s. 197, szereg szczególnych czynników powoduje, iż jej sytuacja ma charakter indywidualny.

37 Po pierwsze, złożone przez skarżącą odwołanie od klasyfikacji spornego produktu w wiążącej informacji taryfowej z dnia 8 kwietnia 2004 r. zostało uznane przez AC, co oznacza, iż wiążąca informacja taryfowa została cofnięta.

38 Po drugie, decyzja AC stała się ostateczna według prawa irlandzkiego z chwilą, gdy IRC postanowił, po konsultacji z Komisją, nie skorzystać z przysługującego mu prawa do złożenia odwołania od tej decyzji.

39 Po trzecie, postępowanie administracyjne prowadzone przez IRC oraz Komisję po wydaniu decyzji przez AC miało, w sposób szczególny, za przedmiot sporny produkt.

40 Po czwarte, z pism IRC do skarżącej (zob. pkt 16 i 19 powyżej) wynika ponad wszelką wątpliwość, iż zaskarżone rozporządzenie zostało sformułowane z wyraźnym zamiarem pozbawienia mocy prawnej zaskarżonej decyzji AC w sprawie klasyfikacji taryfowej.

41 Po piąte wreszcie, skarżąca jest jedynym przedsiębiorstwem, które doprowadziło na drodze prawnej do zmiany wiążącej informacji taryfowej mającej za przedmiot jego produkt i w związku z tym uzyskało korzystniejszą klasyfikację taryfową, która to klasyfikacja została następnie unieważniona przez zaskarżone rozporządzenie.

42 Skarżąca twierdzi ponadto, że chociaż może wydawać się, iż zaskarżone rozporządzenie sformułowane zostało w sposób generalny i abstrakcyjny, to jednak nie może być ono analizowane wyłącznie jako środek o charakterze generalnym mający zastosowanie do obiektywnie ustalonych sytuacji i wywołujący skutki prawne w stosunku do kategorii osób ustalonych w sposób generalny i abstrakcyjny. Charakter udziału, jaki Komisja miała w podjęciu przez IRC decyzji o zaniechaniu złożenia odwołania od decyzji AC oraz sposób sformułowania i przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia świadczą o tym, iż rozporządzenie to jest aktem, który miał na celu pozbawienie ustaleń AC, a tym samym wiążącej informacji taryfowej wydanej przez IRC w następstwie tych ustaleń, mocy prawnej. Ostatecznie więc zaskarżone rozporządzenie jest niczym innym, jak ukrytą decyzją.

43 Skarżąca powołuje się także na wyrok z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorníu przeciwko Radzie, zwany dalej „wyrokiem w sprawie Codorníu", Rec. s. I-1853, w którym uznano, iż rozporządzenie dotyczy skarżącej indywidualnie, ponieważ, po pierwsze, skarżącej przysługiwało prawo do posługiwania się graficznym znakiem towarowym, który został zarejestrowany przed przyjęciem spornego rozporządzenia, oraz, po drugie, ponieważ rozporządzenie uniemożliwiało skarżącej korzystanie z jej praw do znaku towarowego. W niniejszej sprawie skarżąca znajduje się w podobnej sytuacji jak spółka Codorníu, gdyż nabyła prawo do określonej klasyfikacji taryfowej uzyskane na podstawie decyzji AC, zaś zaskarżone rozporządzenie ma na celu prawo to zmodyfikować.

44 Ponadto przeprowadzona przez Komisję analiza pojęcia osoby, której dany akt „dotyczy indywidualnie", jest błędna w zakresie, w jakim w sposób ukryty zrównuje to pojęcie z pojęciem osoby, której dany akt „dotyczy w sposób wyłączny". Jak wynika ze stanu faktycznego, na którego tle wydano ww. w pkt 43 wyrok w sprawie Codorníu, chociaż sporne rozporządzenie wywarło podobne skutki w stosunku do innych producentów wspólnotowych, którym ewentualnie przysługiwały prawa do znaków towarowych, to jednak nie przeszkodziło to Trybunałowi uznać, iż spółka Codorníu wykazała, iż rozporządzenie to dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie. Trybunał nie orzekł więc,

iż sporne rozporządzenie musi być skierowane w sposób szczególny i wyłączny do spółki Codorníu, by móc uznać, iż przysługuje jej prawo do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności.

45 Skarżąca podkreśla, iż orzecznictwo, na które powołuje się Komisja, pozbawione jest w niniejszej sprawie znaczenia. Stany faktyczne, na których tle wydano wyroki Trybunału: z dnia 6 października 1982 r. w sprawie 307/81 Alusuisse przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. 3463; z dnia 14 lutego 1985 r. w sprawie 40/84 Casteels przeciwko Komisji, Rec. s. 667; a także postanowienia Sądu: z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie T-120/98 Alce przeciwko Komisji, Rec. s. II-1395; z dnia 30 stycznia 2001 r. w sprawie T-49/00 Iposea przeciwko Komisji, Rec. s. II-163 są w istocie radykalnie odmienne od stanu faktycznego niniejszej sprawy.

46 Skarżąca twierdzi nadto, iż dokonana przez Komisję wykładnia ww. w pkt 28 wyroku w sprawie Sony jest błędna, gdyż prowadzi ona do uzależnienia dopuszczalności wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia w sprawie klasyfikacji taryfowej od łącznego wystąpienia czterech czynników. Tymczasem zgodnie z prawidłową wykładnią tego wyroku należy stwierdzić, iż obecność tych czterech czynników doprowadziła Sąd Pierwszej Instancji, przy zastosowaniu kryteriów wskazanych w ww. w pkt 36 wyroku w sprawie Plaumann, do wniosku, iż zaskarżony akt dotyczył spółki Sony indywidualnie.

47 Skarżąca kwestionuje także trafność argumentów Komisji dotyczących czterech czynników przez nią wskazanych. W przedmiocie pierwszego czynnika skarżąca twierdzi, iż kontekst faktyczny niniejszej sprawy nie może zostać pominięty przy ocenie działań podejmowanych przez Komisję w toku postępowania prowadzącego do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, gdyż miało ono na celu pozbawienie skarżącej klasyfikacji taryfowej ustalonej przez AC. Ten aspekt kontekstu faktycznego, łącznie z całokształtem interakcji, jakie miały miejsce pomiędzy Komisją a IRC, ukazuje w szczególności, iż zaskarżone rozporządzenie jest w rzeczywistości ukrytą decyzją, która dotyczy skarżącej indywidualnie.

48 W tym względzie skarżąca nie zgadza się z twierdzeniem Komisji, iż rozporządzenie to nie dotyczy skarżącej indywidualnie z tego względu, iż sporny produkt, jego fotografie oraz dokumentacja patentowa nie były w sposób szczególny analizowane przez komitet ds. nomenklatury. Wręcz przeciwnie, tego rodzaju brak uwagi poświęconej produktowi skarżącej stanowi przejaw naruszenia zasady dobrej administracji w postępowaniu prowadzącym do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia. Jak wynika z korespondencji pomiędzy skarżącą a IRC, członkowie komitetu ds. nomenklatury, podobnie jak sama Komisja, zdawali sobie sprawę, iż podstawowym celem ich prac była ocena dokonanej przez AC klasyfikacji produktu, zważywszy, że zagadnienie to zostało przedłożone komitetowi ds. nomenklatury przez IRC w następstwie wydania decyzji klasyfikacyjnej przez AC. W ostatecznym rozrachunku prosty fakt, iż prawo skarżącej do korzystania z określonej klasyfikacji taryfowej wynikające z ustaleń dokonanych przez AC zostało celowo odebrane na mocy zaskarżonego rozporządzenia, pozwala odróżnić skarżącą od innych podmiotów gospodarczych.

49 Gdy chodzi o drugi czynnik, skarżąca twierdzi, iż argument Komisji, że w niniejszej sprawie nie ma miejsca postępowanie przed sądami krajowymi dotyczące klasyfikacji spornego produktu, którego wynik zależy od zaskarżonego rozporządzenia, pozbawiony jest znaczenia z punktu widzenia dopuszczalności jej skargi.

50 Skarżąca podnosi ponadto, że twierdzenie Komisji, iż skarżąca nie jest, odmiennie niż spółka Sony, jedynym podmiotem gospodarczym, na którego sytuację prawną wpływa zaskarżone rozporządzenie, oparte jest na błędnym rozumieniu ww. w pkt 28 wyroku w sprawie Sony. Tak jak w wypadku spółki Sony, po pierwsze, skarżącej udało się skutecznie zaskarżyć wiążącą informację taryfową wydaną przez krajowe organy celne oraz, po drugie, korzystna dla skarżącej klasyfikacja taryfowa przyznana przez sąd krajowy została unieważniona i zastąpiona zaskarżonym rozporządzeniem. Skarżąca jest więc jedynym przedsiębiorstwem, na którego sytuację prawną wpłynęło przyjęcie tego rozporządzenia.

51 Ponadto zaskarżone rozporządzenie nie wpływa na sytuację prawną innych przedsiębiorstw, które są w stanie wytwarzać i wprowadzać do obrotu produkty, do których może odnosić się to rozporządzenie. Odmiennie niż skarżąca, przedsiębiorstwa

te nie uzyskały szczególnego prawa do przywozu swojego produktu do Wspólnoty pod pozycją taryfową 8470. Ich sytuacja prawna jest więc analogiczna do sytuacji innego podmiotu gospodarczego, o którym mowa w pkt 70 ww. w pkt 28 wyroku w sprawie Sony, który uzyskał wiążącą informację taryfową odnoszącą się do produktu podobnego do PlayStation 2 w obrębie tej samej klasyfikacji taryfowej, którą kwestionowała spółka Sony, a nie w ramach tej, która została przyznana spółce Sony przez VAT and Duties Tribunal (organ odwoławczy właściwy w sprawach podatku od towarów i usług, należności celnych oraz podatku akcyzowego, Zjednoczone Królestwo).

52 Gdy chodzi o trzeci czynnik, skarżąca twierdzi, że waga, jaką Komisja przypisuje brakowi fotografii produktu w zaskarżonym rozporządzeniu albo innego bezpośredniego lub pośredniego odwołania do przysługującego jej logo, patentu lub znaku towarowego, stanowi kolejne przeinaczenie ustaleń Sądu w ww. w pkt 28 wyroku w sprawie Sony. W sprawie, w której wydano ten wyrok, fotografia produktu dołączona do spornego rozporządzenia stanowiła jedynie dowód uzupełniający, a nie rozstrzygający, na to, że sporne rozporządzenie miało być interpretowane jako decyzja dotycząca klasyfikacji PlayStation 2. Z faktu tego nie można wyciągnąć wniosku, że Sąd Pierwszej Instancji orzekł, iż brak tego rodzaju dowodów pisemnych lub fotograficznych w tekście lub załącznikach do rozporządzenia stanowi przeszkodę do uznania, że rozporządzenie to dotyczy odnośnego importera indywidualnie. Wniosek tego rodzaju jest sprzeczny z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym brak elementów identyfikujących podmioty gospodarcze w rozporządzeniu, które może mieć dla nich skutki, nie jest decydujące dla potrzeb uznania, iż nie dotyczy ich ono indywidualnie; ten ostatni aspekt może zostać udowodniony, zgodnie z ww. w pkt 36 wyrokiem w sprawie Plaumann, poprzez wykazanie istnienia indywidualizujących faktów lub okoliczności.

53 Gdy chodzi o argument Komisji, zgodnie z którym wyciągi z patentów załączone do akt sprawy przez skarżącą nie mają mocy dowodowej, skarżąca odpowiada, iż nie sugerowała, jakoby zaskarżone rozporządzenie miało wywierać wpływ na jej prawa do patentów. W tym względzie skarżąca podkreśla, iż nie chodzi o istnienie patentów, ale o to, że decyzja AC tworzy łącznik pomiędzy stanem faktycznym niniejszej sprawy a stanem faktycznym, na tle którego wydano ww. w pkt 43 wyrok w sprawie Codorníu.

54 Skarżąca polemizuje także z argumentem Komisji, iż czwarty czynnik wynikający z ww. w pkt 28 wyroku w sprawie Sony nie występuje w niniejszej sprawie, gdyż, odmiennie niż spółka Sony, skarżąca nie jest jedynym autoryzowanym importerem spornego produktu. W rzeczywistości w tamtym wyroku Sąd nie orzekł, by podmiot gospodarczy musiał być jedynym autoryzowanym importerem, by możliwe było uznanie, iż rozporządzenie w sprawie klasyfikacji taryfowej dotyczy go indywidualnie; byłoby to zresztą niezgodne z ww. w pkt 36 wyrokiem w sprawie Plaumann. Skarżąca kwestionuje ponadto podejście Komisji, zgodnie z którym praktyka dokonywania klasyfikacji taryfowej per analogiam czyni niedopuszczalną jakąkolwiek skargę na akt tego rodzaju. Klasyfikacja per analogiam w żaden sposób nie wpływa na prawo osoby fizycznej lub prawnej do wykazania, w celu uznania jej skargi przed sądem wspólnotowym za dopuszczalną, iż dany akt dotyczy jej indywidualnie.

55 Gdy chodzi wreszcie o argument Komisji dotyczący skutecznej ochrony sądowej, skarżąca potwierdza, iż obecna skarga jest jedynym środkiem, za pomocą którego może ona zaskarżyć sporne rozporządzenie, gdyż nie może wnieść innego środka odwoławczego przed Superior Courts of Ireland po tym, jak IRC postanowił nie wnosić takiego środka. Co więcej, bezwzględne i nieskrępowane prawo jednostek do wnoszenia skargi o stwierdzenie nieważności przed Sądem Pierwszej Instancji wynikające z art. 230 akapit czwarty WE istnieje obok prawa do podniesienia zarzutu nieważności środka wspólnotowego przed sądem krajowym, a samo istnienie środka zaskarżenia nie stanowi per se przeszkody dla dopuszczalności skargi wniesionej na podstawie tego artykułu.

Ustalenia Sądu

56 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem osoby fizyczne i prawne nie są, co do zasady, uprawnione do wnoszenia na podstawie art. 230 akapit czwarty WE skarg o stwierdzenie nieważności rozporządzeń w sprawie klasyfikacji taryfowej. Bez względu na konkretną formę zawartych w nich opisów akty te mają jednak pod każdym względem charakter generalny, gdyż po pierwsze, dotyczą wszystkich produktów odpowiadających opisanemu rodzajowi, niezależnie od ich indywidualnych właściwości i pochodzenia, oraz po drugie, ponieważ w interesie jednolitego stosowania

Wspólnej Taryfy Celnej wywołują one skutki dla wszystkich organów celnych Wspólnoty i wobec wszystkich importerów (zob. ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Sony, pkt 58; i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienia Sądu: z dnia 19 marca 2007 r. w sprawie T-183/04 Tokai Europe przeciwko Komisji, pkt 48; z dnia 19 lutego 2008 r. w sprawie T-82/06 Apple Computer International przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-279, pkt 45).

57 W niniejszym przypadku art. 1 zaskarżonego rozporządzenia stanowi, że towary posiadające właściwości opisane w kolumnie 1 tabeli znajdującej się w załączniku powinny być w ramach Nomenklatury Scalonej zaklasyfikowane do odpowiadającego im kodu CN wskazanego w kolumnie 2 tej tabeli, w tym wypadku do pozycji CN 8543 89 97. Przepis ten znajduje zastosowanie do wszystkich produktów podobnych lub odpowiadających opisanemu rodzajowi, niezależnie od ich indywidualnych właściwości i pochodzenia (zob. podobnie ww. w pkt 45 wyrok w sprawie Casteels przeciwko Komisji, pkt 11; ww. w pkt 56 postanowienie w sprawie Apple Computer International przeciwko Komisji, pkt 46).

58 Przepis ten ma zatem charakter środka o charakterze generalnym w rozumieniu art. 249 akapit drugi WE. Znajduje on zastosowanie w sytuacji określonej w sposób obiektywny i wywołuje skutki prawne wobec osób określonych w sposób generalny i abstrakcyjny, a w szczególności wobec importerów opisanych w nim produktów (zob. podobnie ww. w pkt 45 postanowienie w sprawie Iposea przeciwko Komisji, pkt 24 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

59 Jednakże również akt o charakterze generalnym może w pewnych sytuacjach dotyczyć niektórych podmiotów gospodarczych indywidualnie i w rezultacie podlegać przez nie zaskarżeniu na podstawie art. 230 akapit czwarty WE. Ma to miejsce w sytuacji, gdy dany akt dotyczy pewnych podmiotów z uwagi na określone, właściwe im cechy lub sytuację faktyczną, która wyróżnia je spośród wszystkich innych osób i indywidualizuje w sposób analogiczny do adresata decyzji (ww. w pkt 36 wyrok w sprawie Plaumann, s. 223 i ww. w pkt 43 wyrok w sprawie Codorníu, pkt 19, 20, ww. w pkt 56 postanowienia: w sprawie Tokai Europe przeciwko Komisji, pkt 49; w sprawie Apple Computer International przeciwko Komisji, pkt 48). W tym względzie należy stwierdzić, że sam fakt, iż środek o charakterze generalnym może wywoływać konkretne skutki, które różnią się w zależności od poszczególnych podmiotów prawa, do których ma on zastosowanie, nie odróżnia tych podmiotów od wszelkich innych zainteresowanych

podmiotów gospodarczych, gdy przesłanki stosowania tego aktu określone są w sposób obiektywny (postanowienie Trybunału z dnia 18 grudnia 1997 r. w sprawie C-409/96 P Sveriges Betodlares i Henrikson przeciwko Komisji, Rec. s. I-7531, pkt 37; postanowienia Sądu: z dnia 25 września 2002 r. w sprawie T-178/01 Di Lenardo przeciwko Komisji, pkt 52; z dnia 12 stycznia 2007 r. w sprawie T-104/06 SPM przeciwko Komisji, pkt 70).

60 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem możliwość określenia w mniej lub bardziej precyzyjny sposób liczby czy nawet tożsamości podmiotów prawa, w stosunku do których środek znajduje zastosowanie, nie powoduje w żadnym razie, iż dany środek dotyczy tych podmiotów indywidualnie, gdy zastosowanie tego aktu uwarunkowane jest wystąpieniem obiektywnej sytuacji prawnej lub faktycznej zdefiniowanej przez ten akt (zob. podobnie ww. w pkt 43 wyrok w sprawie Codorníu, pkt 18; ww. w pkt 45 postanowienie w sprawie Iposea przeciwko Komisji, pkt 31; ww. w pkt 56 postanowienie w sprawie Apple Computer International przeciwko Komisji, pkt 52).

61 W każdym razie nie wystarczy, by dany akt bardziej oddziaływał na sytuację gospodarczą niektórych podmiotów gospodarczych niż innych podmiotów gospodarczych tego samego sektora, aby uznać, iż akt ten dotyczy ich indywidualnie (postanowienia Sądu: z dnia 8 września 2005 r. w sprawie T-287/04 Lorte i in. przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3125, pkt 54; z dnia 12 marca 2007 r. w sprawie T-417/04 Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-641, pkt 58).

62 W niniejszej sprawie skarżąca w istocie twierdzi, że kwestionowana klasyfikacja została przyjęta na skutek jej wniosku do IRC o wydanie wiążącej informacji taryfowej oraz że po złożeniu przez skarżącą odwołania do AC ten ostatni organ wydał ostateczną decyzję w odniesieniu do spornego produktu i zaklasyfikował go do pozycji CN 8470, w związku z czym skarżąca jest jedynym przedsiębiorstwem korzystającym z indywidualnej klasyfikacji taryfowej, która to klasyfikacja została następnie unieważniona przez zaskarżone rozporządzenie. Skarżąca twierdzi wreszcie, że postępowanie administracyjne przeprowadzone przez IRC oraz postępowanie prowadzące do wydania zaskarżonego rozporządzenia przez Komisję po decyzji AC toczyły się ze szczególnym uwzględnieniem produktu skarżącej.

63 Sąd jest zdania, iż argumenty podniesione przez skarżącą nie wskazują na to, by posiadała ona cechę charakterystyczną, która, na zasadzie odstępstwa od zasad wskazanych powyżej w pkt 56–58, byłaby szczególna dla skarżącej, ani też nie wskazują one na występowanie sytuacji faktycznej, która odróżniałaby ją i w związku z tym indywidualizowała w stosunku do wszelkich innych podmiotów gospodarczych, których zaskarżone rozporządzenie potencjalnie dotyczy.

64 W tym względzie należy najpierw przypomnieć, iż celem wiążącej informacji taryfowej jest umożliwienie podmiotowi gospodarczemu działania w sposób pewny, w sytuacji gdy istnieją wątpliwości co do klasyfikacji towarów w istniejącej nomenklaturze celnej, chroniąc go tym samym przed wszelkimi późniejszymi zmianami stanowiska organów celnych w przedmiocie klasyfikacji towarów. Niemniej informacja tego rodzaju nie ma na celu ani nie może mieć skutku w postaci zagwarantowania danemu podmiotowi gospodarczemu, iż pozycja taryfowa, do której podmiot ten się odwołuje, nie zostanie następnie zmieniona przez akt wydany przez ustawodawcę wspólnotowego; ograniczona ważność wiążących informacji taryfowych wynika bowiem z art. 12 samego kodeksu celnego (zob. podobnie wyrok z dnia 29 stycznia 1998 r. w sprawie C-315/96 Lopex Export, Rec. s. I-317, pkt 28).

65 Tak więc fakt, iż sąd państwa członkowskiego postanawia unieważnić wiążącą informację taryfową oraz dokonać ponownej klasyfikacji danego produktu do określonej pozycji Nomenklatury Scalonej, nie ma takiego charakteru, by mógł sam przez się indywidualizować sytuację prawną podmiotu gospodarczego, który mógłby na tym fakcie polegać. Chociaż orzeczenie takie wiąże organy celne tego państwa, nie oznacza to, jak twierdzi skarżąca, iż z orzeczenia tego można wywodzić prawo do przywozu towarów pod określonym kodem CN, co miałoby samo przez się indywidualizować ten podmiot gospodarczy. Wynika stąd, iż w niniejszej sprawie skarżąca nie może opierać swojego twierdzenia, że została zindywidualizowana, na fakcie, iż jest jedynym przedsiębiorstwem, które uzyskało na drodze prawnej unieważnienie wiążącej informacji taryfowej, i wywodzić z tego faktu prawa do przywozu spornego produktu pod pozycją 8470 Nomenklatury Scalonej.

66 Powyższych rozważań nie podają w wątpliwość argumenty skarżącej, w których odwołuje się ona do postępowania prowadzącego do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.

67 Chociaż prawdą jest, iż postępowanie prowadzące do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia zostało wszczęte na wniosek organów irlandzkich w następstwie decyzji AC, okoliczność tego rodzaju nie może, jako taka, zindywidualizować skarżącej dla potrzeb art. 230 akapit czwarty WE. Rozporządzenie w sprawie klasyfikacji taryfowej znajduje, co do zasady, zastosowanie do wszelkich produktów analogicznych lub odpowiadających opisanemu typowi, niezależnie od ich indywidualnych cech charakterystycznych oraz pochodzenia.

68 Co więcej, co się tyczy, w pierwszym rzędzie, twierdzenia skarżącej, iż okoliczności faktyczne, jakie wystąpiły po wydaniu decyzji przez AC, wskazują w istocie, iż postępowanie to miało wyraźnie za przedmiot sporny produkt, Sąd zauważa, iż z akt sprawy wyraźnie wynika, iż już w sierpniu 2003 r. Komisja powiadomiła organy celne państw członkowskich, iż otrzymała wniosek od polskich organów celnych w przedmiocie klasyfikacji taryfowej produktu pod nazwą „digipass" mającego podobne właściwości co sporny produkt. Zagadnienie to stało się przedmiotem analizy najpierw podczas 322. posiedzenia komitetu ds. nomenklatury, które miało miejsce w październiku 2003 r. i które poprzedzone zostało wymianą korespondencji pomiędzy Komisją a IRC dotyczącej pierwszej wiążącej informacji taryfowej wydanej przez ten ostatni organ, tj. informacji z dnia 8 lutego 2001 r., która przypisała produkt do innej pozycji taryfowej niż wskazana przez wiążącą informację taryfową wydaną przez niemieckie organy celne, które zaklasyfikowały podobny produkt do podpozycji 8543 89 95. Dopiero po wydaniu opinii przez komitet ds. nomenklatury, iż „digipass" stanowi urządzenie zabezpieczające objęte dopełniającą podpozycją 8543 89, IRC ogłosił w piśmie z dnia 1 grudnia 2003 r., iż wycofał wiążącą informację taryfową z dnia 8 lutego 2001 r. i zamierza wydać nową wiążącą informację taryfową, co też uczynił w dniu 8 kwietnia 2004 r., ponownie klasyfikując produkt skarżącej, tym razem do pozycji 8543 89 95 99; klasyfikację tę podważyła następnie decyzja AC z dnia 10 października 2005 r.

69 W międzyczasie zagadnienie klasyfikacji tych produktów zostało ponownie przeanalizowane na 350. posiedzeniu komitetu ds. nomenklatury w dniu 20 września 2004 r., podczas którego stwierdzono, iż „urządzenia zabezpieczone hasłem pozwalającym na ustalenie tożsamości użytkownika, które obliczają i generują specyficzne hasło, są urządzeniami z funkcją indywidualną, które należy klasyfikować do pozycji 8543 89". Wszystkie powyższe okoliczności zostały ponadto w wyraźny sposób wskazane w piśmie IRC, na skutek którego wszczęto postępowanie, które doprowadziło, po

szeregu dyskusji podczas 386., 389. oraz 391. posiedzenia komitetu ds. nomenklatury, do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia (zob. pkt 15 powyżej).

70 Wbrew temu, co twierdzi skarżąca, nie można więc ograniczać się do stwierdzenia, iż postępowanie, które toczyło się po wydaniu decyzji przez AC, zostało wszczęte na wniosek IRC, ponieważ stanowi ono część ogólniejszego i szerszego kontekstu, który wykracza poza stan faktyczny niniejszej sprawy, albowiem, jak zostało to już wskazane wyżej, inne państwo członkowskie już wcześniej zwróciło się do Komisji o informacje o podobnym produkcie, Komisja zaś wskazała na istnienie rozbieżności pomiędzy wiążącymi informacjami taryfowymi wydanymi przez niemieckie i irlandzkie organy celne oraz na rozbieżność opinii w przedmiocie klasyfikacji produktów tego rodzaju pomiędzy organami szeregu państw członkowskich.

71 Po drugie, co się tyczy twierdzenia skarżącej, iż pisma, które otrzymała ona od IRC, wskazują, iż zaskarżone rozporządzenie zostało sformułowane z wyraźnym celem unieważnienia decyzji AC, należy zauważyć, iż argument ten nie tylko nie jest w wystarczający sposób uzasadniony, ale jest on także pozbawiony znaczenia, zważywszy, iż pisma te pochodzą od irlandzkich organów celnych, a nie od Komisji, oraz że stwierdzenia w nich zawarte nie mogą być dla tej ostatniej wiążące. Pisma te zresztą potwierdzają tylko, iż zaskarżone rozporządzenie znajduje zastosowanie do produktu skarżącej, i w ogóle nie wskazują na to, by celem rozporządzenia było unieważnienie decyzji AC. W szczególności z pisma IRC z dnia 11 sierpnia 2006 r. wynika, iż nieważność decyzji AC stanowi skutek wejścia w życie zaskarżonego rozporządzenia, nie wskazuje natomiast, by było to celem jego przyjęcia.

72 Po trzecie, gdy chodzi o twierdzenie skarżącej, że IRC postanowił, po konsultacji z Komisją, nie składać odwołania od decyzji AC, nie ma nic w aktach sprawy, co wskazywałoby na to, iż decyzja taka podjęta została wskutek sugestii lub nacisków ze strony Komisji. Wręcz przeciwnie, w piśmie przysłanym do komitetu ds. nomenklatury

(zob. pkt 15 powyżej), na skutek którego wszczęte zostało postępowanie prowadzące do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, IRC stwierdził:

„Revenue Commissioners postanowił nie podnosić przed High Court zarzutu naruszenia prawa, gdyż decyzja [AC] oparta była na okolicznościach faktycznych. Sprawa została obecnie przekazana komitetowi [ds. nomenklatury] w celu uzyskania informacji".

73 Po czwarte, gdy chodzi o argument skarżącej, iż decyzja AC tworzy sytuację faktyczną, skutkującą indywidualizacją skarżącej w sposób podobny, jak spółka Codorníu została zindywidualizowana w stanie faktycznym, na tle którego wydano ww. w pkt 43 wyrok sprawie Codorníu, wystarczy podkreślić, że w przeciwieństwie do prawa do znaku towarowego, które przysługiwało skarżącej w tamtej sprawie na wyłączność — przy czym Trybunał Sprawiedliwości zauważył w tym względzie, iż skarżąca zarejestrowała swój graficzny znak towarowy w Hiszpanii w 1924 r., oraz że tradycyjnie posługiwała się tym znakiem towarowym przed i po rejestracji — prawo skarżącej do dokonywania przywozu swojego produktu pod danym kodem Nomenklatury Scalonej wynika wyłącznie z decyzji AC. Ponieważ obu tych sytuacji nie można w żaden sposób porównywać, decyzji AC nie można traktować jako okoliczności, która mogłaby indywidualizować skarżącą w sposób analogiczny do sposobu, w jaki zindywidualizowana została spółka Codorníu, która, z uwagi na jej wyłączne prawo wynikające z rejestracji znaku towarowego znalazła się, po przyjęciu spornego w tamtej sprawie rozporządzenia, w sytuacji całkowicie odmiennej od wszelkich innych podmiotów gospodarczych.

74 Co się tyczy, po piąte, faktu, iż stawka celna odpowiadająca podpozycji określonej przez zaskarżone rozporządzenie jest wyższa niż ta, na którą skarżący mógł liczyć na podstawie decyzji AC, należy przypomnieć, iż fakt, że dany akt bardziej oddziałuje na sytuację gospodarczą niektórych podmiotów gospodarczych niż na sytuację innych podmiotów gospodarczych tego samego sektora, nie wystarcza, aby uznać, iż akt ten dotyczy ich indywidualnie (ww. w pkt 61 postanowienia: w sprawie Lorte i in. przeciwko Radzie, pkt 54; w sprawie Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia przeciwko Komisji, pkt 58).

75 Po szóste, należy także odrzucić argument skarżącej, który nie został zresztą w niniejszej sprawie wykazany, oparty na braku skutecznej ochrony sądowej, wynikającym z faktu, iż według prawa krajowego skarżącej nie przysługuje prawo do złożenia środka zaskarżenia mającego na celu zbadanie ważności zaskarżonego rozporządzenia, a to z uwagi na fakt, iż nie przysługuje jej środek odwoławczy przed Superior Courts of Ireland, gdyż decyzja AC jest, według prawa irlandzkiego, ostateczna.

76 Nie do przyjęcia jest bowiem takie rozumienie wspólnotowego systemu środków zaskarżenia, które prowadzi do uznania, iż bezpośrednia skarga o stwierdzenie nieważności wnoszona przed sąd wspólnotowy miałaby być dostępna, ilekroć zostałoby wykazane, po zbadaniu przez sąd wspólnotowy krajowych przepisów procesowych, iż te ostatnie nie przyznają osobom fizycznym ani prawnym prawa do wniesienia środka zaskarżenia mającego na celu podważenie ważności aktu wspólnotowego, którego bezprawność jest podnoszona. System taki wymagałby, by sąd wspólnotowy w każdym wypadku badał krajowe prawo procesowe i dokonywał jego wykładni, tym samym przekraczając granice swojej właściwości przy kontroli legalności aktów prawa wspólnotowego (zob. podobnie w ww. w pkt 56 postanowieniu w sprawie Tokai Europe przeciwko Komisji, pkt 63; i przytoczone tam orzecznictwo).

77 Po siódme, jeśli chodzi o ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Sony, na który skarżąca również się powołuje, należy wskazać, że, jak zostało to wyraźnie stwierdzone w pkt 77 tego wyroku, jedynie z uwagi na „nadzwyczajne okoliczności sprawy" uznano, iż zaskarżony akt dotyczy skarżącej indywidualnie. Należy więc przypomnieć, o jakie nadzwyczajne okoliczności chodziło w tamtej sprawie, aby ustalić, czy występują one w niniejszej sprawie zgodnie z tym, co twierdzi skarżąca.

78 Po pierwsze, w stanie faktycznym, na tle którego wydano ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Sony, gdy tylko spółka Sony została powiadomiona, iż w komitecie ds. nomenklatury trwają dyskusje dotyczące klasyfikacji taryfowej jej produktu, konsoli do gier wideo pod nazwą PlayStation 2, spółka ta skontaktowała się z przewodniczącym komitetu i na jego prośbę okazała produkt podczas posiedzenia komitetu, odpowiadając na szereg pytań

zadanych przez jego członków. Dalsze kontakty pomiędzy spółką Sony a służbami Komisji miały na celu przygotowanie decyzji w przedmiocie klasyfikacji produktu spółki Sony.

79 Po drugie, w następstwie orzeczenia sądowego organy celne Zjednoczonego Królestwa wydały spółce Sony wiążącą informację taryfową, w której zaklasyfikowano jej produkt do określonej podpozycji; informacja ta została następnie unieważniona i zastąpiona przez zaskarżone rozporządzenie.

80 Po trzecie, rozporządzenie zaskarżone przez spółkę Sony określiło w sposób szczegółowy całokształt cech jej produktu, a fotografia tego produktu dołączona została do rozporządzenia. Co więcej, w chwili wejścia w życie zaskarżonego rozporządzenia nie istniały inne produkty mające identyczne właściwości.

81 Po czwarte, spółka Sony była we Wspólnocie jedynym autoryzowanym importerem wspomnianej konsoli.

82 Z powyższego wynika, iż jedyne podobieństwo pomiędzy tamtą a obecną sprawą polega na tym, że w obu przypadkach sądy krajowe unieważniły wiążące informacje taryfowe wydane uprzednio przez organy celne i zaklasyfikowały sporne produkty do innych kodów CN, zaś decyzje te zostały następnie zmienione wskutek przyjęcia rozporządzeń zaskarżonych przed Sądem Pierwszej Instancji. Należy przy tym zauważyć, że różnice pomiędzy tymi dwoma sprawami są znaczne.

83 Dotyczy to przede wszystkim postępowania przed komitetem ds. nomenklatury, w którym, jak wskazano wyżej, spółka Sony, w przeciwieństwie do skarżącej w niniejszej

sprawie, brała aktywny udział (zob. podobnie w ww. w pkt 56 postanowieniu w sprawie Apple Computer International przeciwko Komisji, pkt 50, 51).

84 To samo odnosi się do opisu produktu zawartego w kolumnie 1 tabeli znajdującej się w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia, jako że skarżąca, odmiennie niż spółka Sony, nie zdołała wykazać, by opis ten zawierał elementy odnoszące się w sposób wyraźny i wyłączny do jej produktu. Należy w tym względzie zauważyć, iż w stanie faktycznym, na tle którego wydano ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Sony, Komisja nie tylko opisała, w jaki sposób konsola do gier wideo była prezentowana w ramach sprzedaży detalicznej, ale także opisała różne elementy, z których konsola ta się składała i do których mogła być ona podłączona, jak również jej zasadnicze funkcje. Spółce Sony udało się więc wykazać, iż opis tego rodzaju odpowiadał dokładnie specyfikacjom technicznym jej produktu przekazanym Komisji i że był on do tego stopnia precyzyjny, że nie mógł mieć zastosowania do innych produktów niż jej konsola do gier, przynajmniej w chwili wejścia w życie spornego rozporządzenia (ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Sony, pkt 72).

85 Co więcej, w przeciwieństwie do sytuacji spółki Sony, która we Wspólnocie była jedynym autoryzowanym importerem spornego produktu, skarżąca w obecnej sprawie nie tylko nie usiłowała wykazać niczego przeciwnego, ale nawet nie podważała twierdzeń Komisji, iż istnieją co najmniej cztery inne przedsiębiorstwa zdolne do wytwarzania i wprowadzania na rynek produktów o właściwościach, które mogłyby odpowiadać opisowi zawartemu w kolumnie 1 tabeli znajdującej się w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia. Opis ten należy więc uznać za mający raczej charakter ogólny, zważywszy, iż może on obejmować swoim zakresem stosowania nie tylko produkty skarżącej.

86 Wreszcie w stanie faktycznym, na tle którego wydano ww. w pkt 28 wyrok w sprawie Sony, występowanie fotografii produktu, na której logo PS2 było wyraźnie widoczne pomimo usunięcia logo Sony, miało istotne znaczenie przy ocenie dopuszczalności skargi. Chociaż fotografia produktu w tabeli załączonej do spornego w tamtej sprawie rozporządzenia stanowiła, co do zasady, jedynie dowód uzupełniający, a nie dowód

rozstrzygający, pozostaje jednak faktem, iż jest to czynnik, który należy brać pod uwagę przy analizie charakteru przepisów spornego rozporządzenia. Należy przeto stwierdzić, iż w obecnej sprawie zaskarżone rozporządzenie nie zawiera ani fotografii produktu skarżącej, ani fotografii żadnego innego produktu.

87 Skarżąca nie zdołała więc wykazać istnienia „nadzwyczajnych okoliczności" takich, jakich istnienie stwierdzono w ww. w pkt 28 wyroku w sprawie Sony, pozwalających na wniosek, iż zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej indywidualnie, w sposób analogiczny jak adresata decyzji.

88 Wynika stąd, iż zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej jedynie w jej obiektywnej roli importera urządzeń zabezpieczających, pozwalających na uzyskanie dostępu do rekordów przechowywanych w automatycznych maszynach do przetwarzania danych, takich jak te, do których odwołuje się tabela załączona do tego rozporządzenia, tak samo jak dotyczy ono każdego innego podmiotu gospodarczego, który w rzeczywistości lub potencjalnie znajduje się w identycznej sytuacji.

89 Z powyższych rozważań wynika, iż zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżącej indywidualnie, a wobec tego skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

90 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) RSA Security Ireland Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 3 grudnia 2008 r.

Sekretarz — Prezes

E. Coulon — J. Azizi